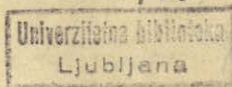

3
Uredništvo „Slovenke“

Lj. Ivan, 23. III. 17.

br. 703

Mila moja!

Med tem, ko sem bila na potovanju, pomnila se mi je tista ris sedaj mojemu pisat. in vijoli, čisto od g. Karle. Tvoja „Slovenka“ me je čaka ali ne morem pa ne morem nič, prav nič. Kam pa mojemu poudati, kako je bilo. —

V petek bi bila imela iti tvoj me brdo ali radričo ne je vreme.

Občutila sem se — sicer ne zagotovo pa vedelo. Koliko sem premiševala in se čudila. Koliko molila, predus sem se prav odločila za ovs toliko težavno pot. Hvaležna sem se duhu, da mi je navdahnit radnji kip naj gem. Oh, če bi čisto vedela, kako bi me bila vesela! Molila sem tako po božju na razsvetljenje. Vebroj Gudstern bilo je na kolodvoru, in jaz sem

rešla popet ven, ko ni bilo več pri
blagajni in jednega človeka, sta
sem hitro k okeni in hitro kakor
bi se bala, da se je premislein prave
men čitke ra douzale. Le nekaj bi
me bilo lahko omilo v Ljubljani, da
bi šla tja zori in to bi bilo, ko bi me
našla vora v Douzalah. Reklase
si! alko najdem-pojdem, alko ne, manuje,
da naj ne vmem. V Koupeji sem sedla
med ramini oknu; ki so se norče,
vali na pristni slovenski remlji in
slovenskega prika. Zup Fastopivsa,
krenila sem vsa ramis gema
na douzalsko postjo, kjer so mi
povedali; da lahko dobim voj.
Skudus stero kobilo rrdrdala sem
po solunni poti preko vasi in
polja; preko ruamej in bozjih slik
sija dolj proti remlji, katero je fant
tako iskreno gubil. Kdo naj bi popi,
sal čustva, ko so me navdajala?
Koliko sem mislila oujem in ujejo,
vi svrti. Mlad bleter fant me
je voril in mi pravi, kako soliti
ralostni vsi; ko je umrl, ker je

bil tako dober gospod. Čim bolj sem
se blizala Tolus, nad kterim je Brdo,
tem nervoznejša sem postajala. Moj
vladi varnik ~~stari~~ pokaral me
je zrd ob cesti in dejal: Tam je ker,
smitkov barij in ker za visem ram,
mela, je žejal. Taka velika voda je
napejana, v ujejo so gozpot vedno loiti
rile in sem se hodijs okrovi vojik
v coluch. Z glavne ceste prestopi
se v f krasen dreved karatih Kostanjen
dolj malo ne četr ure, ki u neha
bar pred gradom. Ted je bliže do grada,
a vsem hoteli, da mi vori tad. Inal bi ^{grajke}
biti v drevedu ali v parku, hotela
sem iti pes, a mi me pustil voj vladi
vornik čet; predelje je pot in me pridean
maraj do vlača. Li mo toje po dru.
gi jati nango ali oni groun slab voj,
iskipajoča kolesa, ropot kobiliub kypit
to vse me je vernansko vmemirjelo.
ker u mi je rdelo, da pridejo vsi gledat,
kdo tako ropotaje vori. Šhočila sem
z vora in šla pes, ujeum pa rekla, da
~~se~~ pelje poasi za mano. Nisidsa pred
grad by rafe in g moims uskipajočim

srce, razgledam vse deklince. Dete
so seveda v črni. Vide bi me bila spoznala
saj ji velika, ima še 11 let. Poklicala
sem jo po imenu in prista je Gubernovo
Krueni - spomala me je, kakor je mam.
hitro povedala. Poljubila sem vse otroke in
boure me je gledala kar razindeno.

Dala sem Vidki posetko ter ji prosila,
da jo nose mami. Lelo se mi je,
da je mi bilo celo večnost naraj.
Čakala sem v veri. Na posled pristalja
srečljajise mi pravi: Mama čepo prosil
ivolite!" - Govorili nisva par sekund kaj
blebetala, naj jo poročam mimogrede,
a bili sta objeti delj časa. Jaz sem jej
poljubljala roko, a ona se je branila
mi mi poljubljala obraz. Bil je me
ji naravnost k ujnovej mami. Tej pa
nisem rekla ne besedice. Sklonila
sem se na njeno roko in jo poljubljala
tako nepopisno prerinjo, a ona mi je
zavnila v solzah tepe se: mein Kind,
mein Kind! ter me poljubljala v
obraz. Jaz nisem mogla govoriti dolgo,
ko je nehala prva čep, tedaj mi je jela
pripovedovati o njem, ki je bil med vsemi
štori njen ljubinec, karl je objemaje jo.

Uredništvo „Slovenke“

Tortavili ga miso na oder, ker ~~nisu~~ hoteli,
da bi ga ušli do raduj minute sami
ra se. Objeli starza in dršali objetege ves
dau in vso nov, tako, da je bil vedno goak.
de najintimnejšim prijtelem ste dovolili
da so ga odšli. Povedala sem, kdaj sem
vedela in soproge je dejala: Peti vendar
pristi k pogrebu? Kakaj pa niste došli?

Tu praviti sem ji morala in se rgovarjet.
Med tem, ko ji sta mlada gospe narovneval
mleko je me, pravila mi je ujezovi ple,
menita mati o ujezovi bolizni. Lena ga
je spremljala povsod do raduj, tensk,
Koi. Knjižnica se gospe mi ji povedala, da
je tan par mojih spisov in da je enega
pripravil, predno je odšel v Gleichenberg
ter dejal, da je dober za tisk in čega kojen
nisti. Razvnela sem se in ji rekla: Pa o
me mislite, gospe, da sem došla za to sem?

Dog ne da, ali spominam se dobro, ker
ji vse spise ušel raduje du v rokah.
Tudi album sem našli a rač, tjako uan
je rač vanj in ino pisal, da si sem
ga večkrat nagajala. Nam, banj, uiseu
razpoložen, tako je vedno pravit.

Iskale sem se in se poljubale vse tri, gospe
me je peljala v njegovo sobo, kjer je pisal

od 12-2 ponovi. Spoznala sem to samo
tako, popisal mi je neko. Pokarala
mi je tudi biblijoteko upravnice, na katero
je bil tako parovan. Tja pustite tako,
kako je pustil mi. Ko mi je vezala
spis, katerega je pred kratkim popravil,
si spago, ki jo je on hranil v svoji misli,
tedaj mi je rekla: "Sisuna Ves po ostarejo,
ne dobi jih riva deusa d'kler Rivite ti
in mi, potem pa naj objavirajo, ker
so tako lepa". Sklenila sem roko, ter
jo prosila naj jih rože, ali meni da,
ker so tako okroja, tako nariva -
ona je čitela vse, ne vem če prej ali sedaj
da toda mi ne slušala. Če jih je on
hranil, vedel je kaj in tam naj bodo,
tako je dejala odločno in jaz se nisem
upala ugovarjati. Kako me skrbi
ti listi! Čudila sem se pa vendar,
ker, ko je dolgo molčala v pismih,
sem pač mislila, da jih ni
mesta, da jih je morda on
prej umiril. Ni va ropek
v sobo, kjer je bila marmara
in tam sem prala, in li zapu-
skil kaj svojih spisov. "Ni, prav

mi je rekla. Vrhovnik
mi je pravil, da je moral neko
historični roman in reformator,
ske dobe ter da ji se pravo
iskal potakto, rekla sem jaz.
Res je, odgovori mi ona, delo bi
biti ideal sam in bilo bi ~~ne~~ nekaj
velicega - - v listih pa prisijo
ali drugemu sedaj o njem. In bi bil
verdu pisal za, Lvon; a mi hotel zato,
ker so se pravili. Tuntka, Berthas
in hotel prigrati svojih spisov, ker
je dejal: "Teja pač me, da bi jaz
tenu in latiču prigrati svoje spise,
da bi on rusje spise popravil
in tital." Tedaj rudi. Berika!
Kako smo se zmenili v Nac. d'anne
Gubgarstken sklubari, da ji tak reo,
alk!) Tak ker vika neveda ne
poumerjem. Prosala sem, da bi je
vedel, kako je slab. Ona, rekla mi je
mato, v soboto mi je se pisal, da mi je
popo brava dobro, raduje tri dni je
pa napredovala Gubezem kar rapidno.
Lopoga je bila in njim prej v Kranji,
rdaj pa v Gleichenbergu.

Tada brata na grob sem dejala. Ne grevo
vsak večer, odgovorila je mama, sedaj kaj
Nas spremljaj Vidica. Prošili sta me,
naj jima pišem in naj priden
gotovo vsako leto toda re zjutraj in pravi
čin se tudi tam - obetala sem. Praskala
sem jo, če sta itaki; kar sem pisala o
ker. jaz. Nista in prosili sta me prav
lepo, naj jima poštem, ker shranjuje
ta vse, kar se piše injem. Vela sem potem
Vidko za roko, ki se je vedno smehljala mi
in bli sva kakih 20 korakov od grada,
kjer počivajo vsi Kersnikovi. Ni groba se
ne vsi venci. Obleknila sem si mrtvo.
Obrgala sem srb lich lavorjev, vena
in odsta v lažjim srem, nego sem došla.
P. C. Vam morala pisati o dveh spetih
o Kar. Samu, o Vidki, ki me je malo razočara-
la, o zadnjih dneih, a semes večem svet.
Te list praviu shranite, ker tega ne
bolim pisala neč nikomur in to bode
Kedaj se zavimiro.

Ho poljubov od Vam udane
Mericeff

Uredništvo „Slovenke“

no 703

Gospica

Milka Markoč

(Dr. Filipovič)

Schlangengasse, 18

Bukovina Bernovice

fr. lun 23. VIII. 97

